

PRSTAN Spet zarišem pot okrog te svete vode,
ujamem v modro vse premike vetra,
izlijem sivo v mehko plahutanje kril,
prekrijem z belo pekočo sled stopinj,
nataknem si ta prstan iz zvestobe barv,
vdelam vanj še zelen kamen otok.
Nevesta vestalka sem.
Samo enkrat lahko rečem:
da!

VEČER POD VARNO STRAŽO Senca za senco pada v mokro tišino
trenutka jezera ne moti niti spomin
na razkošje udarcev z vesli
oči potemnjijo od svečanosti
ko kazalci brišejo razlike
in se pišejo nove lune na zvezdno podlago
vstopamo skozi zadnja vrata – vsi
stkani iz azbestnega prediva.

Opomba: Straža je hrib nad vasico Mlino na Bledu.

Franjo
Frančič

Papirnati tiger

I. O unan...

Kot slepa gre mimo mene, kot
da so vsi ognji ugasnili v njej.

– Hej, ji rečem, smo budni?

– Oh, se komajda zave, nisem
te videla.

S težavo jo prepričam, da seve-
da v bližnjo oštarijo. Dolgo molčiva,
ko le začne.

– Nekaj bi te vprašala... ne se
čudit, morbidno zveni... priporoči

mi, kateri od načinov je najbolj zanesljiv za samomor?

O, strela božja, pomislim, kje je tisto dekcle, ki je žarelo sredi poletja na plaži, da so ogenj njenega telesa in oči iskale trume moških.

– Prosim te ne, hladno je, se zmedem.

– Ne, resno te sprašujem, ne morem več, niti do govorenja mi ni, reče in gleda mimo.

Poskušam s plazom besedičenja:

– Zaboga, res ne vem, v zadnjih mesecih nisem srečal človeka, ki bi mi povedal kaj sončnega, kot da so vsi popizdili. Še tisti stari kmetje postajajo nervozni od gledanja TV, ne vem, kaj je to z ljudmi, nič ne vem, ne o življenju, nimam ti kaj svetovat, samo prazen aktivizem, niti dva meseca ni, ko me je prijateljica zaštitihala od zadaj, še zdaj mi teče po rebrih kri, človek ni nikdar dovolj naiven, da ga ne bi nategnili še enkrat na enako finto, kolikokrat sem si že rekel, ne nastavljal glave, ne se odpirat do golega, pa ne gre, padeš not, ne vem, če to lahko razumeš, če te sploh zanima, da govorim o sebi, saj poleti si bila čisto srečna, vsaj na zunaj, vidiš kaj hči, zdaj te ne bo razumela, otrok je še, a pride čas, ko se bo vrnila k tebi...

Pa sploh ne posluša, strmi mimo.

– Kaj misliš, da je po smrti?

– O bog, prav nič mi ni prihranjeno, ne vem niti, kaj bo jutri, ti me pa sprašuješ, kaj bo po smrti, če bi to vedel, takoj odprem camp na svojem posestvu in se okličem za guruja, po petsto mark računam na uro, meditacija in to.

Za bežen hip se poskuša nasmehniti.

– Nič ne počnem vse dni, mati vstaja pred šesto in hodi garat pri šestdesetih, jaz pa sem po cel dan v postelji, pokrivam se prek glave, le spregovori.

Nič nočem kontrolirati besed:

– Nekaj sem jih poznal, no, mislil sem, da jih poznam, lani je prišel k meni prijatelj iz LJ, nekadilec, ni pil, alpinist, bil je pomalem scufan, samo komu se danes ne fuzla. Povej, šla sva na pivo, ustavil se je ob mladenkah, ki so se tu sončile, in rekel neznanke: zrezal te bom, z žiletko te bom čisto iznakazil! S težavo sem ga odvlekel stran. Čez nekaj ur se je obesil pri Ankaranu. O, sva že padla v te črne debate.

– Če pomislim, da me bo mama našla...

– A na hčer ne pomisliš, jo prekinem, lepo popotnico ji boš dala za start.

Kot da sva njeno smrt že sprejela kot dejstvo.

– Moram iti, vstaja.

– Kaj pa je s tistim pobom, visokim črnolascem?

– Hja, dokler je bil denar, je bil tudi on.

Vstajam, da bi ji sledil, jo zapletel v pogovor.

– Če hočeš, greš lahko do mene, vabim.

– Ni mi do družbe, reče in neodločna obstane sredi ulice.

– Oglasi se kadarkoli, slišiš, me slišiš?!

A gre svojo pot in se ne zmeni za moje klice.

V nabiralnik ji vržem nekaj prepisanih vrstic:
 »*Vaša srca spoznavajo v tišini skrivnosti noči in dneva.
 Toda vaša ušesa pričakujejo odmev spoznanja vaših src.
 Tako bi v besedah spoznali to, kar ste od nekdaj poznali v mislih.
 S svojimi prsti bi se dotaknili golih teles svojih sanj.«

II.

Množica se usuje izza cerkvenih vrat. Kje so se skrivali vsi ti verniki? Dvoličnost, kot drugje, ni zgleda, svetništva, enako instant duhovno servisiranje. Šteje samo, ko dobroto živiš, delovanje, ne prazne, lepe besede za siromake, ki jih je vse več. Naj namesto novih cerkva gradijo menze.

Kdo je že to pripovedoval? Prestreljeno zadet se maje za šankom, kozarec je moja hostija, šank oltar, kriči. Vse, vse sem jim dal, zdravje sem pustil na barki, pa me je ta prasica pustila, zdaj pa leta po trikrat na dan k spovedi, kurba!

Folklor, pomislim, mrgolenje prahu v zraku, napetost v zraku. Opo-tekajoča se senca se noče umakniti s stopnišča.

– Dober večer, pozdravim in se zmuznem.

Samo piha v besu. Izogniti se nasilju, za ceno umika. Svet se boji vojne, a koliko malih vojn se bije med moškim in žensko, ni ta vojna večna?

Kot zmagovalka stoji na vrhu hriba.

– Kje se skrivaš, pasji sin?

– Ne skrivam se, poskušam razmisliti o najinem odnosu.

– Tu ni kaj razmišljati, konec je, nepreklicno!

– Kako moreš?

– Daj, nehaj z blejanjem, saj se poznavata?

– Prav, če tako hočeš.

– Ne, da tako hočem, tako je!

Pošasten smeh napolni temo noči.

– Ne, ni tako, ni, govorim senci, ki huškne v zelenje.

Noč je brez lune. Vrteče kotaleče se zlate krogle so se skrile v moro prihajajočega jutra.

»O tem, kar je dobrega v vas, lahko govorim, toda ne o zlu. Kajti, kaj je zlo, če ne dobro, ki ga muči lastna lakota in lastna žeja?

Resnično, ko je dobro sestradano, si išče hrane celo v temnih kletah, in ko je izžežano, se napaja celo z mrtvimi vodami.«

III.

Vrnil se je mrtvih oči. V majhnem kraju nihče ne sprašuje, zakaj si bil na robiji, v majhnem kraju ni skrivnosti. Pa je šlo za prekoračen silobran, ni mogel svetopisemsko nastaviti še drugega lica.

Izogibal se je ljudem, kot da je njegov ogenj pogorel. Šele takrat, ko

sem mu podaril prvega mladiča, ki ga je hotel izučiti za iskanje tartufov, se je razkril.

– Zastonj mi daš psa? Res? ni mogel verjeti.

– Še srečen sem, da ga lahko oddam, za tretjo serijo po šest mladičev ni nikogar v več bližnjih in daljnih vaseh, ki bi jih vzeli v hišo.

– Veš, po letu dni bo ta pes vreden milijone lir, reče zaneseno.

– Prav, tvoja stvar, plačaš pivo.

Zareži se in gre.

Po nekaj dneh srečam svojo depresivno znanko.

– Odklapljam se, reče in gre po svoje.

– Pridi vsaj do Istre na obisk, zakličem za njo.

In začuda, čez čas se res oglasi.

Ona in bivši arestant sedita vsaksebi kot dve lutki. Ne izmenjata pogleda, besede.

Po mesecih ločitve se vrnem na svoje tibetanske parcele. Ženske vrh hriba ni več, samo obledela fotografija.

Preja otopenosti zmaguje, stari obrambni štoski ne zaležejo več. Niti žalost ni, vakuum, brezčasje.

In potem ju vidim, prav pod vrhom hriba, pri nasadu oljk. Objeta tečeta za cukom, ki ne bo nikoli tartufar.

»*Ljubezen nima druge želje kot izpolniti samo sebe.

Kakor žitne snope vas zbira k sebi.

Udarja po vas, da bi vas ogolila.

Preseje vas, da bi vas rešila plev.

Melje vas do prave beline.

Ljubezen daje samo sebe in jemlje samo sebe.

– Hej! Žalost je papirnat tiger! jima zakličem.

Vsi citati so iz knjige K. Gibrana : Prerok